

Джованніно Ледачий був великим мандрівником. Подорожував він, подорожував і нарешті потрапив у країну, де будинки були круглі, без рогів, а дахи без гострих гребенів. Понад шляхами росли трояндові живоплоти, і Джованніно закортіло застромити собі квітку в вилогу. Він простяг руку обережно, щоб не поколотись, але раптом помітив, що колючки без вістря. Вони здавались гумовими і не кололи, а тільки лоскотали руки.

— Оце-то диво! — мовив сам до себе Джованніно.

З-за живоплоту виступив усміхнений поліцейський.

— Хіба ви не знаєте, що рвати троянди заборонено?

— Вибачте, я забув.

— В такому разі вам доведеться заплатити половину штрафу,— сказав поліцейський, схожий на масляного чоловічка, що відпровадив Піноккіо в Країну Іграшок. Джованніно помітив, що поліцейський виписав штрафну квитанцію незаструганим олівцем, і в нього вихопилося:

— Покажіть, будь ласка, свою шаблю.

— З охотою,— відповів поліцейський.

І шабля, звичайно, теж була тупа.

— Та що ж це за країна? — запитав Джованніно.

— Країна, в якій нема нічого гострого,— відповів поліцейський з такою чемністю, що ці слова слід би написати великими буквами.

— Як же ви живете без цвяхів?

— Ми вже давно їх не використовуємо, обходимось клеєм. А зараз, прошу вас, дайте мені два ляпаси.

Джованніно роззявив рота, наче хотів проковтнути цілий торт.

— Нізащо в світі. Адже за напад на поліцію мене запроторять до в'язниці. Та, правду кажучи, заслужив два ляпаси я, а не ви.

— У нас такий звичай,— чемно пояснив поліцейський,— повний штраф — чотири ляпаси, половина штрафу — два ляпаси.

— Кому? Поліції?

— Поліції.

— Та це несправедливо, це жахливо!

— Атож, несправедливо й жахливо,— мовив поліцейський.— Але давати ляпаса невинній людині так неприємно, що законів у нас ніхто не порушує — всі шануються. Ну, давайте мені два ляпаси, і вже іншого разу будете обачніші.

— Я вам не те що ляпаса, а й щигля в лоб не хочу давати. Краще я вас погладжу.

— Якщо так,— мовив поліцейський,— то я повинен випроводити вас за межі країни.

І Джованніно довелося скоритись. Але він і досі мріє вернутися у країну, де нема нічого гострого, й зажити щасливим життям у гарненькому будиночку.